

οὐ γὰρ οἱ καμύνασιν κατάφθνη μικρὸν, τζακίζου με
πέτρασιν τῶν ἀκρῶν τῆς ἐράστυ, ἐὼς ὅταν ἀματρα
φῆ δὲ ἔχει τὴν ἀνέργειαν. Καὶ ἀνκαλαμα εἶ-
μαι ἀγέλος, ἀμὴ σαγιτῆς δὲ ἔχει μαρίωτη. Μά-
λισα ξύρωμασιν πῶς ἄρματα δὲ ἔχει μαρίωτα πολε-
μῆ ἢ μερῶν μεται: ~

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΚΕΡΟΥ.

Ο Μομόκερος εἶμαι ἐὼς τὸς εἰς τῶν ἰνδίασιν. Εἶ-
μαι δὲ εἰς τὸ μήκος ὡσαύτως ὅρος μέγας, ὅς ἔχει
δύναμιν πολλήν. ἐὼς ὅταν πολεμῆ μετὰ ἀνθρώπων
λακτίσῃ μετὰ ποδάριου, καὶ κρήνητον διωατῶν.
Εἶ δὲ ὅς τύχη, καὶ τὸν δακτύλῳ, παρὰ δὲ τὸς ἀπο-
δύσκει Γυεῖσιν δὲ συχναίσις τῶν κεφαλῶν, ἐ-
κασμὲν φόβον μετὰ κέρατον, ὅπως ἔχει ἐπάμω
εἰς τὸ ὄφειδν. Τοῦ ὁποῖου κέρατον δὲ εἶμαι κού-
φιον ὡσαύτως τῶν ἄλλων ζώων, ἀλλὰ εἶμαι γεμά-
τον, ὅς γερῶν, ὡσαύτως σιδερον, ἐὼς ἴσιον ὡς σαγιτ-
τα, καὶ μαύρον. ἔχει δὲ τείχασιν ξαμθῶν εἰς τὸ
καρμῶν, ὅς δασέασιν. Ἡ δὲ οὐρά του ὁμοιεῖ ὡσαύ-
τως τῶν ἀγροιοχοίρων. Τοῦ σώματος εἶμαι ὡσαύτως τοῦ
λέοντος πλατῆ. Ὅταν δὲ θέλει μαρίωτα, τρέ-
χει ὀυλίωρα, ἐὼς ἀγέλει εἰς τῶν ἐρημον, μαρίωτα
βλέπῃ ἀνθρώπων. Μόμον μομαχόστου θέλει μαρίω-
τα εἶμαι. ἐπὶ πρὸς μὴν ταῖς ἄλλα θηρία ταῖς ἀλλόφυλα
εἶμαι ἡμερος. Ὅταν δὲ ἰδῆ ἄλλον μομόκερον ἀρ-
σόνι-

σανικόν ἀγριώμεται πείρασα. Μόρον δὲ εἰς τὸν
θηλυκόν μορόκερον ἢ μερώμεται. Καὶ πάλιν
ἀφ' οὗ καί μετ' ἐκείνον τὴν ἰσχυμίας του
ἀσπαστρέφεται. Τὸ δὲ κέρατον τοῦ ὄπυ ἀεί-
σκουσι οἱ ἀμφρωποὶ, ὅτι τὸ ἔχον δια ἰατρίας τῆ
φαρμακίου, τὸ ἀείσκουσι μετέτοιον τρόπον. Τὸ
θελίον τῆ το, δὲ ἔχει τὴν θερμότητα τῆ ἰσχυ-
χου ὡσάν τὴν ἔχου τα ἄλλα ζῶα. Ἀλλὰ ἡ
κεφαλῆ του εἶμαι θερμὴ κατὰ πολλὰ. Καὶ δια
τῆ το ἡ θερμότης ἐκείνη τῶν φαγιῶν ὡξάει τὸ
κέρατον. Καὶ καθε χρόνον γονάτου κομύρ-
γιον. Καὶ ὅταν γονηθῆ το ἄνω κάτω, πίπτει
τὸ ἀπὸ ἡσίου τὸ μέγαλον. ὅ μερὶ τὸ μικρόν.
Καὶ πάλιν τὸν ἄλλον χρόνον γονάτου ἄλλον,
ἐπίπτει ἐκείνο. καὶ εἰς ὄλιγον τὴν ζῶην ἔττει
γίνεται. Ἐκείνο λοιπὸν τὸ κέρατον, ὄπυ πίπτει,
ἀείσκουσι οἱ ἀμφρωποὶ, ὅτι τὸ ἔχον δια πρᾶγ-
μα πολύτιμον. Ἐπειδὴ ἄσπαστρέπει τὴν βλά-
βην τῆ φαρμακίου. Εἶμαι δὲ δύσκολον μα τὸ ἀ-
ρητιμας, διότι ὁ μορόκερος ἀείσκειται πάντοτε
βαθεῖα εἰς τὴν ἔρημον καὶ τροφίω δὲ ἀείσκουσι
οἱ ἀμφρωποὶ μα τρώγουσιν ἕως μα πέρασιν τὴν ἔ-
ρημον. Ἐμερὸν δὲ εἶμαι. Ἐ ἡ γράτα εἶμαι γεμάτη
ἄλλα θερία. Καὶ δια τούτο εἶμαι δύσκολον μα
ἀρεθουῶν πολλὰ. Ἐ ἔχει δὲ καὶ ἄλλω σωθήσει

ὁ μορόκερος, ὅτι μέσα βαθεῖα εἰς τὴν ἔρημον δὲν
ἀείσκηται ποτάμια, μόρον ἄσπότην βροχὴν
μαζώνεται, ὀλίγον μερὸν εἰς τὰ λακκώματα
τῆς γῆς. Ἐκείνο πάλιν ἄσπότην ἥλιον γίμεται
πικρὸν. Μαζώνεται γοῦν ὅλα τὰ θηρία μα-
τίουσι καὶ δὲν διώονται, διότι εἶμαι πικρὸν.
Διὰ τὸ αἶμα μύσση ἕως μαῖεθῃ ὁ μορόκερος
μὴ πῖει. Καὶ ὅταν σκύψῃ ἐγγίξῃ τὸ κέρατόν τε
εἰς τὸ μερὸν, καὶ γλυκούρει τὸ μερὸν καὶ πῖναι
πρῶτος αὐτὸς, εἶτα τὰ ἄλλα θηρία. Σεκεῖ ὅπῃ
εἶμαι μαζωμῖα τὰ θηρία, καὶ καρτεροῦσι τὸν
μορόκερον, σωσιάζωμαι ξέμα με ξέμα θηρία.
καὶ γίμουται τὰ παράδοξα μεμιγμῖα θηρία.
ἤγουσιν ὁ Πάρδος σωσιάζεται με τὴν καμήλαν,
ἔγοναται ὁ καρμηλόπαρδος. Ἠγουσιν αὐτὸ ὅ-
που λέγομεν ζερμαμπᾶ. Πάλιν οἱ λύκοι οἱ ἄ-
γριοι τῆς Ἰνδίας οἱ μεγάλοι σωσιάζονται με-
τὰς σκύλλας τοὺς μεγάλους τῆς Ἰνδίας, ἔγονα-
ται οἱ λυκόκυες. Ἠγουσιν ὁ τζάλης ὁμοίως πάλιν
καὶ οἱ πάρδοι σωσιάζονται μετὰ τῶν θη-
λυκῶν λεορταειῶν, καὶ γίμουται οἱ λεορτόπαρ-
δοι. Ὅμοίως καὶ ἄλλα θηρία σωσιάζεται ἕτην γί-
μουται εἰς τὰς τῶνας ἐκεῖνας: ~

ΠΕΡΙ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ.

Ο Ναυκράτης, λέγεται καὶ ἐχίμη. Καὶ εἶναι ὁ ψάειον μικρὸν εἰς τὸ κορμὴ ὡσαύτ' ὡς τὸ γαστρίδι. καὶ εἶναι ἄσπρος κατὰ πολλὰ. Ἐχει δὲ τέτοιαν ὀνέργειαν, ὅταν πλὴν τὸ καράβη ὑπάγει, καὶ τζακώμεται εἰς ἐκείνον, καὶ εἰς ἄρ' ἔχει, ἔτα ἄρμεμα γέματα ὡσὸν ἄρμεμον ἀπὸ τῆδεον, ὅμως κρατεῖ τὸ καράβη, καὶ δὲν δυνάται μὰ ὑπάγει πρὸς ἔμπροσθεν, μίαν πιθάμω τὸ πορ. Ἐὰν δὲ τεθῆ καμέμας μούτης μὰ τὸ κοψή, κάμμουω δύο μέρες ἐκεῖ. Ἔως ἔμα παραμερήση τὸ ψάρι, καὶ δια τὸ το ὕρομάζεται ναυκράτης, διότι κρατεῖ τὸ καράβη, καὶ δὲν περπατεῖ: ~

ΠΕΡΙ ΟΝΑΤΡΟΥ.

Ο Ο' μαγρος εἶναι ζῶον ὅπ' ἔδεισκεται εἰς τὴν ἰνδία, ὡσαύτ' ὡς τὸν μομόκερον. Ἐχει δὲ τείχων λάνηω εἰς τὸ κορμῶ. καὶ εἰς τὸ κεφάλω ἔχει τείχων κόκκιρω. Κάμνει καὶ αὐτὸς κέρατον εἰς τὸ βλέφαρον, πλὴν εἶναι μικρότερον παρὰ τὸ μομοκέρη. Διότι εἶναι μομον ἕως μίαν πηχίω, ἔχει ὀνέργειαν, ὅτι εἰς τὸ βαλε τινος εἰς τὸ κρασι, ὅσον πείει δὲν μεθ' ὁ ἄνθρωπος. Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ κρασι εἶναι ὠφέλημον, ἔς εἰς τὴν λεπράν. Καὶ εἰς τὸν σελιωισμόν, ἔς εἰς τὸ φαρμάκω. Εἶναι δὲ πλατὴ εἰς τὴν ρίζαν τὸ κέρατον.

πρῶτον ὡσαύτῃ καλὸν μᾶλλον. διὰ τὸ πάλαι οἱ
θεοὶ ἐκαμψαὶ προθήσια ἀπὸ τῆς ἐπινομ
κρᾶσι, εἶμαι δὲ ἐπὶ πολλὰ οὐλύγορον εἰς τὰ πόδια,
καὶ πηλαεῖ ὡσαύτῃ ἀλογόν. καὶ εἶμαι ἐδωατώ-
κερος ἀπὸ τὸν μορόκερον, καὶ λακτίζει τὴν ἀμ-
φρόπυς ὅταν τὸν κμηγῶν. Εἰ δὲ ἐφθάσει μὲν
τυπήσῃ ἀμφρόπυς μὲν τὸ κέρα τὸν τῆ παρ' ὠφύς
πὸ θρήσκαι. Πίπτει ἐκ αὐτῶν τὸ κέρα τὸν καθε-
ζόμον ὡσαύτῃ τῆ μοροκέρυ: ~

ΠΕΡΙ ὈΦΕΩΣ.

Ὀφίς, εἶμαι αὐτὸς ὅπου γινώσκοντες, πλὴν
εἶμαι πολλὰς γονεῶς. Κατὰ τὴν τύπον, ὡ-
ς χροῖον. Διότι εἰ μὲν ζήσει πολλὰς χροῖον,
μετὰ μέγας, ὡμομάζετο δράκων. Εἰ δὲ τύ-
πῃ πάλιν εἰς τὸν τῆ ζεφῆς. Ὀμοίως ζῆ χροῖον
τολλῆς, ὡ θηριώμετο. Εἶμαι δὲ εἰς τὴν Αἰθιο-
πία, ἢ γὰρ εἰς τὴν χαπαισία, δράκοντες με-
γάλοι, οἱ ὅποιοι ὅταν περιῶσιν, χασκυσιν εἰς τὸν
αἶρα, καὶ ἀγαξῶσιν ἀρᾶσασμον ἀπὸ τῆ καρ-
πῆς, καὶ ὁ ἀρᾶσασμος ἐκείνος, καμψαί τῆ
ἄλλια ὅπου πέτῃ, ἐπίπτῃσιν εἰς τὸ σόμα τῆ
ὡ μύκτα δε κμηγῶσιν ἐ βοῖδια, καὶ πρόβατα
καὶ αἴγαις. καὶ ἄλλα ζῶα, διότι ἔχουσιν δυνά-
μιν περιεσῶ εἶμαι δὲ δομῆσιον ἐκ θεῶ. Ὅτι πᾶσα
φίδω εἰς τὴν κτυπήσῃς μίαν βολᾶν εἰς τὸ κε-

Φάλη μέ καλάμη ἠμωδιάζει περὶ αἶμα, καὶ μὲν
ὀλίγω ὥρα μὴ ἀνοέροντο. Εἰ δὲ τοῦ δό-
τερῶσης καὶ τοῦ τριπῶσης, ἀγριώμεται περὶ αἶ-
μα, καὶ θέλει μὰ σὲ φαῖν. Καὶ ὅταν τύχη με-
δακκῶση ἀμφρωπῶν πᾶσα ὄφιδη, πλέον μέσα
εἰς τὴν γλῶσσαν, δὲν διώεται μὰ εἰσέβη, ἕτε τοῦ δέχ-
ται πλέον ἢ γῆ τέτοιον ὄφι. Ὡς φορέα αἰ-
φρώπης: ~

ΠΕΡΙ ἌΛΛΟΥ ὌΦΕΩΣ.

Εἰς τὴν ἰσθμὸν ἀείσκειται ὄφιδος, καὶ εἶμαι ὁ
ἄσπερος ὡσαύτως γάλα. καὶ ἔχῃ εἰς τὴν κεφαλὴν
κέρατον. ὁ ὅποιος εἰς ἀμφρωπῶν, πα-
ρῶν ἀσπὸς θηήσκει Διότι καμῆμα βόταμου δὲ
εἶμαι εἰς τὴν γλῶσσαν τὸν ἰσθμὸν. οὐδε οἱ τε
λοιοὶ ἰσθμοὶ, εἶπον τίποτε βοήθειαν περὶ τοῦ τε
πλῶν ἀκασσον μυσήριον ἀσπὸς κρυφόν, εἰς παρὶ
τῶν ἀμφρωπῶν ἐκείνος, ἕνα ψύλλον, ὡς τὸ μί-
κρὸν ζωύφιον ὅπῃ δακῶνται τὸ ἀμφρώπης καὶ
τὸ βάλην ἐπάρω. Εἰς τὴν πληγὴν, δὲν φοβᾶται
ἰσθμὸν τίποτε.

ΠΕΡΙ ἌΛΛΟΥ ὌΦΕΩΣ.

Εἰς ἄλλος ὄφιδος, ὁ ὅποιος εἶμαι μόνον μί-
κρὸν πηθαμῶν. Στὸ μὴ κεφαλῆς εἶμαι ἄσπε-
ρος τὸ γάλα. Τοῦ δὲ κορμῆς εἶμαι βαθὺ κό-
κρον. Στὸ ὅσον μὴ ζῆ ὡς τὸς, δὲν διώεται μὰ φα-
ῖν

ΠΕΡΙ ΣΚΩΛΗΚΟΣ.

Εἰς τῷ Ἰρδίαμ εἶρου ποταμός μέγας, καὶ ὄνομαζέται Ἰρδός. Εἰς αὐτὸν γὰρ τὸν ποταμὸν γίνετο σκώληξ μέγας, ἕως ἑξήκοντα πήχες τοῦ πάχους, ἔχει δὲ εἰς τὸ μήκος ἕως εἴκοσι. Ἐχει δὲ μόρον δύο ὀμμάτια, ἔχει δύο ὀδόντια κατὰ. Καὶ δυνάται μασηθῆναι ὡς ζῶον, ἔχει ξύλον ἔχει πέτραν. Ὅταν δὲ ἴδῃ εἰς τὸν ποταμὸν πῶς πῖνται καμμένα ζῶα μερῶν, ἢ καμῆλη, ἢ βοῖον, ἢ ἄλλογον, ἀρπάζει ἔτρωγεται αὐτὸν τὸν σκώληκα τὸν πιάσων οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀγκίστριον εἰς τὸ ὄπσιον βάλαντον δόλος προβάτῃ, ἔστι τὸν πιάσων τὸν κρεμμύσων μετ' ἰσχυρῶν κεφαλῶν κατὰ. Σφάζει ἀπὸ τοῦ σφάσων φαρμάκων κυτρίων. Καὶ εἰς αὐτὸν τῷ ὀνέργειαν. Ὅτι εἰς εἴτι πρᾶγμα ἐγγίζει παρὰ θύρας γονάτου ἀπ' ἐκείνου φωτῆρα, ἔκαίεται. Ἐξ ἰσχυρῶν εἰς ξύλα ἔχει τὸν τῷ ὀνέργειαν, ἀλλὰ ἔχει πέτρα καμῆται. Μετ' αὐτὸ ἔκοιαν οἱ παλαιοὶ βασιλεῖς, τὰ κατὰ ὅπως ἠθέλων μακροδύσων.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΑΓΟΥ.

Ο Πελαγός εἶρου ζῶον ὑπερωτὸν, καὶ ἔχει τὸ ὄνομα τῷ κοράκιος. Διότι αὐτὸς τρέφεται παῖδιά τε μὲν πάσης ὀσμείας, καὶ ὑπάγει καὶ βόσκει οὐρανῷ ἡμέραν, καὶ εἴτι φαίνεται ἔρχεται καὶ τὸ ξερμᾶ εἰς τὰ πουλῆατου.

τρέφεται ὡς δὲ ξερμα ὅσον μὰ χορτάσῃ τὸ
 περὶσσότερον φυλάγει τὸ εἰς τὸ σώματι. Ὡς ἐάν
 δὲν εὐρηκωκωκω τῷ ἄλλῳ ἡμέραν δὲ ξερμα πάλ-
 λη ἄσπο τὸ χθρονον φαῖ, ἔταγίζεται. Ὁ-
 κτίως Ὡς τὰ παιδία τῶν μεγάλων, γήρο-
 τροφῶν τῶν γονεῖων. Διότι ὅταν γηράσῃ οἱ
 γονεῖων, ἔειμαι κομρὸς ὅπερ θέλων μὰ περὶ-
 σου θαλάσσαν, ἢ μὰ ἔλθου ἄσπο τῷ Αἰθιο-
 πίας εἰς τὰ τὰ μέρη, ἢ ἄπ' ἐδῶ μὰ ὑπᾶμ ἐκεῖ,
 τότε τὰ παιδία μαζώνμυται ἄσπο δύο, ἔβαλ-
 λου τὸν πατέρα τῶν γέροντα ἢ τῷ μητέρα-
 τους εἰς τῷ μέσῳ, Ὡς πέτωτου, ἔβοηθῶσιν ἄν-
 τῶν μετὰς τῶν γονεῖων, ἔως ἔμὰ ἀπεράσουσι
 τῷ θαλάσσαν.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΔΙΚΟΣ.

Ὁ Πέρδιξ εἶμαι ζῶον ὑπερωτόν, ἔκατὰ πολλὰ
 πορρικόν. ἔ ἐπειδὴ τὸ θηλυκόν ὕταν γονμῆ-
 ση τὰ ἄσπα, καὶ τὰ πυρῶν δὲν γέργει μὰ συ-
 μμαίσηται μετὰ τῶν ἀρσονικοῦ, ὁ ἀρσονικός
 βλέπωντας ἔτση, ἔπαγει Ὡς τζακκίση τὰ ἄσ-
 γάτα. καὶ τὸ θηλυκόν ἀγαπῶντας μὰ γονμῆση
 ἄλλα ἄσπα μὰ κάμα πάλι πρὸς αὔξηση τῶν
 γένος, γέργει καὶ σπουσαίσηται. Καὶ πάλιν ὁ
 ἀρσονικός τζακκίση, καὶ ἐκεῖνα τὰ ἄσπα. Ὁ
 δὲ θεός, δια μὰ μῶν χαθῆ τὸ γένος τῶν περδικῶν

ἔδωκεν σοφίαν εἰς τὸ θηλυκόν, καὶ ὑπάγει εἰς
γονυᾶ μέσα εἰς τὰ χορτάρια, καὶ ἀρσονικὸς
δὲν ἀείσκει τὰ ἀυγά ματὰ σωτείψη. ἔστα
γονυθῦσι τὰ μαμθᾶρει τὸ θηλυκόν πῶς μ
περπατῆσι. ὅταν ἰδῶσι αὐτὰς μητέρας, καμῆσαν
κωηγόν, τότε μετὶ τῷ πτέρυγαίτης, διώχρει τι
πυλλια μα φύγην, ἔη μήτερα κυλίεται ἔμπρ
αἴον εἰς τὰ ποδάρια τῆ κωηγοῦ. καὶ ἐκεῖνος θέ
λορτασ ματὶ πιάση φύγην τὰ πυλλια. Γ'
θερον δὲ ὅταν παραμερήση ὁ κωηγός, κρᾶζειτα
καὶ μαζώμνεται πάλιν τὰ πυλλια. Λέγουσι δὲ
ὅτι μερικοῦς φοροῦς αἴονθσι τὰ πυλλια, καὶ
δὲν ἔχην ὄρεξι ματὶ φύγου, διὰ τῆ τοῦ μήτηρ ἄω
τῶν ὑπάγει, καὶ φέρει κόκκινον χῶμα, καὶ τὰ
ταγίζει. Καὶ ἔτζη κάμνω ὄρεξι, λέγουσι δὲ καὶ
τοῦτο, ὅτι ἔωπα ἡμέρους τὰ πυρῶρει, καὶ πάλιν
ἔωπα ἡμέρους τὰ ἀματρέφει, ἔπετουῦται. Ε'
χει δὲ θάματον τῆ σκόρδον. ὅτι μόρον ὅπῃ μα
φάγην ὀλίγον ἀποθᾶμίσκει: ~

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΠΟΔΟΣ.

Ο Πολύπους, εἶμαι τὸ ὀκταπόδιον, ἔχει δὲ συ
μῆθειαν καὶ τὸν χειμῶνα ὅταν εἶμαι ψύ
χρα πολλὴ δὲν ἀγέμει ματὶ βοσκῆθῃ, ἀλλὰ φῶγει
μομαχός του τὰ ποδάριά του. καὶ πάλιν εἰς ὀλί
γους ἡμέρους ὠξάνει. Διὰ τῆτο εἰαμ τύχη καὶ

τὸν

τὸν κωληγῆσιν σωτόμα, θεωρῶνται κομμηνοὶ οἱ
πλόκαμοίτη. Καὶ ὅπως εἶμαι τόπος ὅπως ἔχει
παγούρα ἢ ἀσάκας, ἔχουσιν πολὺν πειρασμόν.
Διότι αὐτὰ κώπυσιν τὰ ποδάρια τῶν ὀκτα-
μ. Ὅταν δὲ ἰδῆ ἀμθρωπομ ὅπως τὸ κωλη-
γῆ, γίγεται ὁμοίον εἰς τὸ ζῶμα ὡσαύτ' τὸ πρᾶγ-
μα ὅπως τυχεῖ ὑπὸ καίτω. Ἡ' γοῦν εἰμαι εἶμαι
πέτρα γίγεται, καὶ ὡτὸ ἀστρομ ὡσαύτ' τῶν πέ-
τραμ. Εἰ δὲ εἶμαι χορτάρια, γίγεται, καὶ ὡτὸ
πράσιμον. Εἰ γὰρ γεραμίζει ἢ θάλασσα, γίγεται ὡ-
τὸ γεράμιον ὡσαύτ' τῶν θάλασσαν. Τρώγει
δὲ καὶ τὰ μικρὰ ὄψαρια. Εἶμαι δὲ κατὰ πολλὰ
πολέμιος ἐχθρὸς τῆς πίρμας: ~

ΠΕΡΙ ΠΙΝΝΑΣ.

Πίρμα εἶμαι τυφλή, ὅτε ἐν βλέπει. Μόμον
ἔχει δύο τζαγκάμους μικροὺς, καὶ ἐκείνοι
τῶν φυλάγουσιν. Διότι ὅτε εἶμαι σιμάτης,
ἔ' ὁ ἄλλος ὑπάγει εἰς τῶν βοσκῶν ὅπως φέρμη μὲν
φάγη ἢ πίρμα. ὅτε ἐκείνος ὅπως εἶμαι σιμάτης, ὅ-
ταν ἰδῆ τίποτ' ὡς φόβον, ὑπάγει ὅτε τῶν ἐγγί-
ζει, ἔ' ἐκείνη ἀσφαλίζεται. Πολεμεῖ δὲ αὐτῶν
καὶ πολλὰ τὸ ὀκταπόδι, ἔ' τρώγεται. Διὰ τὸ
ὅτε τζαγκάμος ὅταν ἰδῆ τὸ ὀκταπόδι ἄπο μα-
κρὰ, ἐγγίζει τῶν πίρμα. ἔ' ἐκείνη σφαλίζεται. Τί-
μιον τεχνάεται τὸ ὀκταπόδιον: πέρμη πέτραμ,

εἰς τὸν πλόκαμόν τε, ἔπειτα εἰς ῥίχνην τε εἰς
τὸ ἄρροισμα τῆς πίρνας, καὶ πλεονεξίαν διώκεται
μασφαλίσθη. Τότε αὐτὸ εὐγάλλει τὸν πλόκα-
μόν τε, ὅταν τρώγηται. ὅταν δὲ κύχη ἀσραπύει
γάλη ἐλαμψή εἰς τὴν θάλασσαν, τότε
καμρε ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπειτα ἀΐθρη καὶ
τὴν ἐγγίση καὶ σφαλίσθη. καὶ ὅσον μερὸν τυχ-
μέσα παρ' αὐτῆς πιάσει. Καὶ ὅσα κεραιίδες τι-
χουσι ἴδασθε, τὸσα ὡσεὶ μαργαριτάρων γί-
νονται. Πλὴν εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν δὲ
ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη
τὴν ἐρυθρὰν ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη καὶ ἀΐθρη
τεία μερτικὰ ἀπ' αὐταῖς τοῖς πίρμασι. Διὰ
τῆτο ἐκεῖ γίνονται τὰ καλὰ μαργαριτάρια, ἔ-
μεγάλα: ~

ΠΕΡΙ ΣΤΡΟΥΘΟΥ.

Ο Στροῦθος εἶδος ὄρνεου ὑπερῶν τῶν ἑμέγα λέ-
γουσθῶν δὲ οἱ ἄνθρωποι ἑρπυλοκαίμηλοι. Διότι
εἰς μὲν τὰ πόδια ὁμοίη ὡσαν τὸν λέοντα, εἰς
δὲ τὸ κεφάλιν ὁμοίη ὡσαν γροῦθος. Ἡ γὰρ πτε-
λή. Εἰς δὲ τὸν λαιμόν, ὁμοίη ὡσαν καμήλα.
Περισσότερον δὲ φύγει ὅταν περπατεῖ, παρὰ
ὅταν πετᾷ. Διότι εἶναι πολὺν τὸ κρέας τῆς κορ-
μίστης, καὶ τὰ πτερά αὐτοῦ ὀλίγα. Καὶ ὅταν θέ-
λη μὰ φύγῃ σωτομα πηλαλεῖ μὲν τὰ πόδια
του,

πε. Ὁ ἄνεμος φυσκῶνται τὰ ὑπεράνω, ὅτε
ἔρχεται. Τὴν δὲ φύλαρτον τὴν κάμην ἐπάνω
εἰς τὴν ἀμμου, ἔρχεται δὲ δένδρον. Καὶ ὅταν τινὲς
ἄνθρωποι ὑπάγουσιν μετὰ τὴν πιάσου, τότε ὡ-
ς μετὰ πόδια τε σκορπίζει τὴν ἀμμου πρὸς
τὴν ἀνθρώπων, ἔρχεται τὴν φλώρμηντα ἔδεν βλέπει
καὶ ὡς φάγει μετὰ τὸν τρόπον ὅπως προείπα.
Ποιεῖ δὲ τὰ ὄψα τὰ μεγάλα ὅπως κρεμμύσιν εἰς
ὡς ἐκκλήσια, ἔρχεται τὰ γουρνήσιν δὲ τὰ πυ-
ρῶν, ὡς αὐτὰ ἄλλα ὄρμα μετὰ τὸ κορμύτα.
Ἄλλα γέκει καὶ πρόσωπα, ἔρχεται βλέπει τεσσα-
ράκοντα ἡμέρας. Καὶ ὅταν θελήσῃ τὸ θηλυκόν,
μετὰ ὑπάγουσιν βοσκῆσιν, ἔρχεται προτίτῳ τὸ
ἀρσενικόν, ἔρχεται ἔρχεται βλέπει. Καὶ εἰς γυρῶσιν
τὸ βλέμμα τε κόπον σιγμῶ. Παρὰ ὡς κλαβία-
σιν. Διὰ τὸ ὅσοι θέλουν μετὰ πᾶσαν τὰ ὄψα τὴν
ὑπάγουσιν μακρόθεν, καὶ κάμηνσιν βολῶ ὅτε σύ-
χουσιν. Καὶ ἐκεῖνο γυρῶσιν μετὰ εἰδῆ τί εἶμαι. Καὶ
ὡς κλαβίασιν τὰ ὄψα ἐκεῖνα. Ὁ γρηθοκα-
μιλος ἀφώρητα ἔρχεται φάγει. Καὶ οἱ κωνοὶ ὑπά-
γουσιν, ὅτε πέρματα. Ἐρχεται δὲ ταυτῶ τὸ ὄψα, ὅτι
ὅτι τὰ μερῶσιν ὅτε τὸ ξύγυνησιν εἶμαι ἰαματικά
εἰς τὴν πόρον τῶν μῶρων. Λέγουσιν δὲ ὅτι εἰς τὸ
χίσιν ἀείσιν πέτρασιν μικρῶ εἰς τὸ σῶμα χό-
ντι, ἔρχεται ἡ πέτρα εἶμαι ἰαματικὴ εἰς τὴν πόρον
τῶν

τῶν ὀμματιῶν. Τόσον δὲ ἔχει θερμὸν τὸν σόμα-
χον, ὅτι εἰ μὴ τῆς δόσης, σίδηρον το καταπίμπει.
Ἐκ τῶν τῶν χυμῶν αὐτῆς ὅπως ἀγαθῶν, ὑπάρχουσιν
οἱ ἀνθρώποι, ἔτι μαζώμενον, ἔτι λαγαρίζου,
Ἐκ τῆς κάμψου τὸ πολυτίμον σίδηρον ὅπως εἶμαι: ~

ΠΕΡΙ ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ.

Ἡ Σαλαμάνδρα εἶμαι ἕνα ζῶον τετραπό-
δον ὁμοίον ὡς ἂν τῷ σαύρα, ἢ ἕνα τῆς κρυ-
εΐται Πλω εἶμαι μεγαλύτερη. Καὶ δὲν εἶμαι
πράσινη, ἀλλὰ εἶμαι κίτρινη. Καὶ ἔχει βύλαια
μαύρα ἐπὶ τῷ ἡράχης. Τόσιον δὲ ὀνέργειαν
ἔχει, ὅταν τῷ βάλῃ τινας εἰς κάρβυρα ἀμα-
μυα, σβέμμεται τὰ κάρβυρα, ἔτι ὡς τῆς δὲν τα-
θέμενη τίποτε. Ἐκ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἀνακατῶνται
κάρβυρα. Ἐκ τῆς σακτῆς, καὶ ῥίχμητα πρὸς τῆς
ἀνθρώπων ὅπως τῆς ἔβαλα μέσα εἰς τῆς γίαι.

ΠΕΡΙ ΣΑΥΡΑΣ.

Ἡ Σάυρα εἶμαι ὡς τῆς ὅπως λέγομεν κρυεΐ-
ται. καὶ εἶμαι πράσινη. Λέγουσιν δὲ ὅτι εἰ μὴ
τῷ κοψῆς εἰς τῷ μέσῳ, ἔτι τῷ ἀφῆσης πάλιν
σωτίζεται ταυτὸ κομμάτια. Καὶ γίνεται ὡ-
ς ἂν ἕνα πρῶτα Ζωτῆται Ἐκ τῆς ἀκούρα. Ὅταν
δε εἰς βῆ ξυλον εἰς τὸ ποδάρι τῆς ἀνθρώπων. Ἡ
εἰς ἄλλοτε μέλος, Ἐκ δὲν δυοῖν ματὶ τὸ ἀγα-
θόν, οἱ ἰατροὶ, σωτίζου τὸ κεφάλητης μομα-
χόν,

χόνι ἐβάλλοντο ἐπ' αὐτὸν εἰς τὴν πληγὴν, ὅτι ἀ-
γόμενοι ἔξω τὸ ξύλον ὁμοίως ἐπὶ πᾶσα ζῶον ἐμερ-
νεί, ὅταν πατήσῃ ξύλον: ~

ΠΕΡΙ ΣΚΑΡΟΥ.

Ο Σκάρου εἶδος ὄψαρι θαλάσσιον. ἔχουσιν
δὲ οἱ σκάρου τέτοιον σωήθειαν, ὅτι ἀντιπλάσσει
ἁρσωνικός, εἰς τὸ δίκτυον, ἀγαζόμενοι οἱ ψαρά-
δες, ἐπέρνυτον, εἰ δὲ πλάσσει θηλυκός, μαζώ-
νεται πολλοὶ σκάρου ἁρσωνικοὶ, ἐκώπυσται τὸ
δίκτυον ἀπ' ἔξω, ὅτι ἐλευθέρωσται τὸ θηλυκόν.
ἔχουσιν δὲ ὀδόντια μεγάλα, ὡς ἀντιπλάσσει
φιόν. Ὅλα δὲ τὰ ὄψαρια ὅσα εἶναι εἰς τὴν θά-
λασσαν, εἶναι ἄφωτα. ὅτι φωρὴν δὲ ἔχουσιν. Μό-
νον αὐτὸς ὁ σκάρου ὅσα ἔχει φωρὴν, ὅτι σφίγγει
ὡσαν ὄφιν. Λέγουσι δὲ ὅτι ὅποιος ἀκύνῃ τὴν φω-
ρὴν αὐτῆς κάμνη πολλὴν ὥραν ὅση δὲν διω-
ταί μὲν ἀκύνῃ φωρὴν ἀνθρώπων, ἢ ἄλλου ζῶου: ~

ΠΕΡΙ ΣΑΡΓΟΥ.

Ο Σάργου εἶδος ψάρι ὅσα τὸ γρηγοροῦν
Πλὴν ὅταν εἶναι εἰς τὸ μῦθον τῆς θαλάσσης,
εἶναι τυφλός, ἐπὶ δὲ βλέπει παντελῶς. Μόνον
ὅταν τὸν πιάσῃ οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ τὸν ἀγάλαν
ἔξω. Τότε βλέπει τὸ ἥλιον. ἔχουσιν δὲ σωήθειαν
οἱ σάργου, ἐκώπυσται πολλοὶ μαζώματα, διότι
ἐπειδὴ δὲν βλέπει, διατῆται σωαθροίζονται
πολλοί.

πολλοί. Ἄν τύχη ἔδύσθη κατέμειψεν ψάρον ὅπῃ
ματὰ τρώγῃ ἔμα ἀφίσκη ἀπ' αὐτὰ ἔπασσα ἔμα
θαρώματα εἰς τὸ πλῆθος θέλη γλυτώσῃ, αὐγὰν
κτ' πολλὰ μα ἀκένυ τῷ φωτὶ τῆς γῆδος. δια
τὸ εἰς τὰς παραθαλασσίαις τοῖς ὅπῃ βοσ
κῶν αὐγὰς, ἐκεῖ ἀείσκοντα σαρκοί πολλοί: ~

ΠΕΡΙ ΣΗΠΙΑΣ.

Πηπία εἶμαι παμύργον ζῶον, διότι ὅταν
ἴδῃ τι ἄν ὅπῃ θέλη ματὶ πιάση χιῶν ἢ
μελάρῳ ὅπῃ ἔχη, ἡ σκοτίση τὸν τόπον ὅπῃ
φάση, ἔστω χαίμεται ἀπὸ τῆς ὀφθαλμῶν τῆ
κωκῶν ἔχει δὲ δύο ὀδόντια, ἔεἶμαι κακά. Διό
τι ὅπῃ δακκῶση, κάμνηται πόμον μέγαλον:

ΠΕΡΙ ΤΑΟΥ.

Οταὸς εἶμαι αὐτὸ τὸ πελλῆς ὅπῃ λέγομεν
παγῶν. Πλωεῖμαι κτ' πολλὰ ὑπερρήφα
μον ζῶον. Διότι ὅταν ἴδῃ τῆς ἀνθρώπων ἕξα
πλώμεται τὰ πτεράτα, ἔδε χρεῖ τ' ἀμορφίαν
τῆς ἔμῳμα τα ἀπλώμεν ἀλλὰ ἔσυκρῆται
μα κάμεν φυσισμῶν. Ὡσαύτ' ἀνθρώπος ἀνδρείος
ἀρματωμένος. Ὅπῃ ἔχη τὸ σαρκῶν γεμάτον
σαυτῆς. Καὶ ὅταν τρέχει, ἀκνεί τὸν κτύπον,
ἐκεῖνος ἡχαίρεται. Ὅταν δὲ σέκεται εἰς τὸν
ἥλιον γυρίζει τὰ πτεράτα, ἡ κάμνει ἰσκιον τοῦ
κορμιούτου. Μάλιστα δὲ καὶ τὸν ἀνεμον ἐκδέ

χεται

χεται ἄξ ὀπισθοντων ὑποδρωτου. Καὶ ἔχει πο-
λυκατάψυχον τῆ κορμιῦτου. Τόσιω δὲ ἄμορ-
φίαν τῆ ἔδωσον ὁ θεός, ὅτι καὶ εἰς ζωγράφος
δὲν δυνάμεται εἰς ἄκρον μὰ μιμηθῆ τὸ χρωμα τῆ
ὑποδρωτου. Διότι εἶμαι ἔλαμ πρὸς ὡς αὖ τὸ χρω-
σάφη το καθαρόν. Εἶμαι ἔγαλάζιος, ὡσαυτο λί-
θος ὁ σμάραγδος. Εἶμαι ἔολίγον κοκκίμος ὡσαυτο
τὸ ῥαπίνη. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι χωρεῖα. Τὰ χρω-
ματα ταῦτα. Ἀλλὰ τὸσον εἶμαι ἐσμι μῆλια, εἶμαι
μὲ τὸ ἄλλο, ὅσον δὲν εἶμαι καμένα πρᾶγμα μὰ
τὸ παρ ὁμοιάση. Ἐχει δὲ ὅσιω αἰσθησιμ, ὅτι
εἰμ ἐποιμεῖ τιμὰς τῆ ἄμορφίαμτ, ἀπεικάζει
τῆς λόγου τῆ ἀνθρώπου, ἔπερισσότερον ἀμοίγη
τὰ ὑποδρωτάμτ, ἔδείχμη τῆ ἄμορφίαμτ. Πληρ
ὁ θεός ὅπῃ τὸν ἔκαμῆμ τὸσον ἔμορφον, ἔδωσον-
τ, ὅσῃ ἄχημα ποδάρι, δια μὰ ταπεινώμεται.
Διὰ τῆτο ὅσῃ τὸς ὅταν σκύψη, καὶ ἰδῆ τὰ πο-
δάριου, κλαίει μεγαλοφώμως.

ΠΕΡΙ ΤΡΥΓΟΝΟΣ.

Τρυγῶν, εἶμαι σοφρωμεγέρα. Διότι ποτέ-
τις δὲν σωσιάζεται μὲ ἄλλο ξέμον τρυγῶ-
μη. Εἶδὲ ἔἀποθάμη τὸ ἀρσεμικόν, τότε τὸ θηλυ-
κόν γέκετο ἀμέτοχον ἀπὸ σωσιῶν ἕως μὰ ἀ-
ποθάμη. Ἐχει ἔἄλλω σωσιῶν. Καὶ ἀφῆ χη-
ράση ἕως σαράμτα ἡμέραι ἀπὸ τῆ λύπῆς
δὲν